

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIEDATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn.ª pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'60	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Núm.ª atrassats des 2.ª tom...	0'06	»
Id. id. des 1.ª tom...	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT À SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.	{ 3 mesos.....	0'95
	{ 1 any.....	3'25
Dins España.....	{ 3 mesos.....	1'00
	{ 1 any.....	3'50
A Ultramar y s'Estrangè.....	{ 3 mesos.....	1'50
	{ 1 any.....	5'00

ES CARNAL Y SA COREMA.

Diuen qu'es dimars passat va essè es derré dia des Carnal; y que l'ondemá es dimecres comensá sa Corema. Axò es sa veu des públich; però es públich d'es sigle denò diu lo que vól, fins y tot flastoma. Lo qu'es avuy en dia sa veu des públich ja no es sa veu de Deu.

Si hagués acabat es Carnal à l'hora d'ara veuriam buydes ses taules de sa Carneceria, tancat amb clau es Matadero, es pescadós dalt la Ròda y es prèu de sa carn que de cada dia s'enfila per amunt seria més baix qu'es que sòl essè per ses demés plasses de Mallorca y fóra Mallorca.

Si fos vè qu'es Carnal hagués finit no hauriam vist abí dins sa Plassa més qu'una taula de carn per podè fé bròu à n'es malalts; n'hi havia emperò tantes de gornides, que si haguessem de deduhí des séu número es malalts qu'hey puga havè à Ciutat, podrian acordonarla avuy mateix y declararla plena de peste.

No. Es Carnal no está acabat encara. Massa veitx jò qu'à tots es carnicés los lluhu es pèl; y massa sent jò, dins sa Plassa es dematins, es renòu des tayants fent tròssos demunt es pilons ets òssos per compartí ses tornes de ses pesades, que pujan molts de pichs més que sa popa; y massa veitx també cada decap-vespre aquells carros amb persianes, cotxos modèlos de bòn gust, mòstres vives de netedat y aseò, derramant per dins es carrés d'En Vilandova y Sant Miquèl els séus esquisits aromes y esències essencials.

Diuen també que ja se son acabats es balls. Pòden dí lo que voldrán. Nòltros creym qu'ara comensan. Es balls qu'hey ha hagut fins ara aquests derrés dies han estat de per riure. Es vertadés balls, es de bònveres, serán es que vénen ara per tots aquells qu'esquinsaren dins es passats balls es séu vestit d'inocèncià; per aquells joves, mascles y famelles, que deixaren à lloure ses séues passions y los permeteren que, fent saló des séu cò, ballassen dins ell un galòp

infernal. Per ells vendrán ara es vertadés balls de *lanceros* y *rigodons*, que no serán de riure perqu'acabarán amb *copeo* rabiós..., que no s'esperan.

No's son acabats encara es balls. Y sinó qu'heu digan tots aquells que duan plet, ó ténen causa pendent, ó pateixan qualque malaltia, y sentirèu còm s'esclaman: «¡Ay Deu méu! Dins bòn ball estich posat. En essè fóra d'aquest ball, no m'hi tornaré aficá pús,» y espresions consemblants. Per confessió pròpia, tots ells encara ballan; y ballan també els qui ténen sa sògra mostaxuda ó sa dòna estericsosa, y tots aquells que han de trèure un fiy de soldat, y aquells altres qu'han de teixí tot lo sant dia, tant si es Corema còm no, per podè menjá sopes; y aquells carretés que trajinan; y molts y molts que si no ténen es ball de San Vito el ténen d'un altre casta per dins ca-séua, per dins es séu cap, per dins sa séua bossa, ó lo qu'es pitjò, per dins sa séua concièncià.

També mos voleu fé creure que se son acabades ses comèdies. Axò es un altre embusteria. Axò es ja volermós fé combregá ròdes de moli. Digaumè: ¿Qu'es la vida? ¿qu'es el mon, més qu'una contínua comèdia amb més actes que dies, més escenes que cases y més personatges que sers vivents? No crech rès de lo que'm diuen. Amb aquella part som des partit de mòda, d'aquells que no creuen en rès. Sòls crech que s'homo quant naix, naix dins una butaca de Teatro ó dins un palco ó dins sa cassòla si tant voleu. Que sa llum que vèu es sa de s'araña qu'il-lumina aquell colisseo, que tot quant observa es pura farsa; y quant més aficionat y entussiasmat está amb sa funció que mira; sent llavò un copet à s'espalla, copet de s'acomodadò que l'avisa perque surta y fassa llòch à n'ets altres qu'encara no han vist sa comèdia del mon. Aquest acomodadò que'l trèu defóra es La Mòrt.

Me voleu també fé creure qu'es sou acabades ses màscares y ses bromes. *A otro perro con ese hueso*. Jò no veitx cap homo ni cap dòna que no duga màscara en aquesta vall de llágrimes; y ningú tròb que no tracti, d'una manera ó

s'altre, d'embromá el séu germá pro-hisme. Si día hey ha en s'añy en qu'una persona, qualsevòl sía, fadrí ó fadrina, casat ó viuda, beato ó baylarina, se lleva sa careta de suro que du tot l'añy, aquest dia es segurament un d'els qu'ara han passat còm à derrés; y aquelles passes qu'ha donades, espresions qu'ha dites, locures qu'ha fetes y bromes que s'ha permeses, son forats en es suro per hont podèm examiná sa séua vertadera fesomia. Sa cara postissa que dú tothom y qu'amaga ses misèries de sa nòstra ànima la se llevan molts es día que s'en pòsan una de cartó.

Y còm aquesta no muda de colós, ni riu, ni plòra, ni s'mòu, ni fa jutipiris, mos deixa entreveure hé es vertadé caràcte de sa persona qu'amaga. Es séus pensaments, ses séues idèes, ses séues passions, quant veuen que s'òbri aquella pòrta de suro y qu'es portal no queda lapat més qu'amb una cortina de papé picat, que no pòt fé torná vermeya s'empagahiment, rompan totes ses lligadures que los subjectavan y corren desfermades à forsá aquella cortina per fé de ses séues y ferhí goytá es sentiments més amagats y més adormits des séu còr conmogut per aquell desgavell de còses.

Sòls es nins de pochés dies no duan careta may, per axò s'assemblan. Però à mesura que creixan y se fan atlòts y se fan homos y se fan personatges majós, es desengañs, es barbés, s'esperencià y sa convenièncià pròpia s'encarregan de regalarli y posarli una careta qu'estiga en relació amb so séu estat, sa séua posició, sa séua fortuna, ó sa séua necessitat.

Quants n'hem vist aquests tres derrés dies, ajonoyats dins ses Corant-hòres plens de misticisme; devoció y altres herbes de bòn oló, que l'ondemá, dimecres de cènra, no pogueren fé es sacrifici de no menjá de carn, ni volguerren afluxarsè de berená hé aquell dematí, tractant de ridiculeses y costums antigues ses pràctiques de sa nòstra religió; y continuarán ara sa Corema menjant carn, sense havè procurat adquirir sa butla de la Crusada ni es Suma-

ri, y si vé bé mesclarán carn y peix, y gracies si al manco qualche divèntres s' en abstenen. Aquests també continuaran duguent una màscara ben gròssa y ben faresta dins sa Corema maldement en públich hajan sabuda pintá tant bé sa séua còmoda religió.

Nòltros, còm à bons catòlics devem essè y som tolerants amb tothom y no mos volèm aficá en lo qu' ets altres fan. Cadascú des séu pá farà ses sopes; però avorrim sa mentida y à tots aquells *se-cuaces* séus qu' à devant figuran una còsa y à darrera fan s' altre. Mos agrada més tractá amb aquells jodíus qu' encara creuen y esperan sa venguda del Messies, y amb aquells mòros que no beuen ví, ni menjan porch, per més que los amenassin de mòrt; que no amb aquells que s' avanan d' essè catòlics y no ténen escrúpul de no dejuná en temps de Corema ó de menjá carn en divèndres de Mars estant bons y sans.

Amb una paraula avorrim ses màscares amb tota s' atenció des mot y *fòris*; perque ses màscares son sa Mentida y sa mentida es el contrari de sa Veritat, qu' es sa Virtut de ses Virtuts y sa que voldríam veure entronisada dins tot el mon.

Mentres hey haja màscares de tot l' any, que fassan que la Veritat vaja p' es racons, nòltros no mos mòurèm de dins els brassos de L' IGNORANCIA. Preferim essè ignorants abans qu' embusteros, còm aquells homos honrats que s' estiman més essè pòbres del tot que posehí un doblé mal adquirít.

PEP D' AUBEÑA.

BONA ESCUSA TÉ ES MALALT.

Una dòna que tenia
Coranta anys assegurats,
Un diumenge decapvespre
A confessá s' en aná.
Després que «Jò pecadora»
Hagué dit, trenta pecats
Va passá per sa greseta
Tots trenta amb un enfilay.
—¿Has deixat de fé dijunis?
(Es confés li demaná.)
—Dijunis! (contestá ella;)
—Pare: Jò no 'n puch fé cap.
—¿Còm no pòts! ¿Qu' estás malalta?
—No puch, no puch dejuná.
—Si estás bona, no hey ha escusá:
Tú ja no estás pe s' edat.
—Però, pare: tot lo dia
No fas més que feynetjá.
—¿Quines feynes son ses teúes?
¿Son feynes de molt d' estray?
—Ben dematí, sa moiera
Sa coua 'm vé à pentiná.
Més tard s' en vé sa modista
A cosí vestits. Més tard
Vaitx à missa, à fé visites,
O à ses botigues m' en vaiix.
Abans de tocá les quatre,
Quant he acabat de diná,

Se vesten ses méues fieses
Y à passeix les acompany.
No m' en tèm y son les sèt
Hòra d' esperá qu' En Juan
Per anarnosnè à n' es Teatro
Me venga à casa à cercá.
Si no es dia de comèdi
A ses Coranthòres vaiix
Un ratet, y de tertulia;
Més axò es un dia en l' any.
—¿Y no vas à la Parròquia
A sentí es sermó may, may?
—¿Ay! totduna que predicán
Jò ja comèns à beca.
—¿Y tú tròbes qu' axò es vida
Qu' alliber de dejuná?
—Sap qu' estich sempre de debí
Jò à les onze no m' aguant
Si no prenh una dolseta
O un madritxo ben muyat
Dins ví ranci.—Tòca, tòca;
Que bé pòts tú dejuná,
Amb sa vida y pòca feyna
Que te donas y que fas.
—Però, pare: em moriría
Si ara hagués de comensá
A fé tota sa Corema,
Y de menjá me privás
Quant sa boca el me demana.
—Bona escusa té es malalt.
Si ets cristiana no hey veitx mèdi
De que 't puga dispensá
Cap dijuni, fins que tengues
Ja cumplits es xexanta anys;
Mentres qu' es metge no diga
Qu' es téu còs está malalt.
—Ja ley faré dí à n' es metge.
Ja veurá còm heu dirá;
Si jò, quant d' axò li parli,
Una dobla li regal.
—Bòno. ¿Y tú no reflexiones
Qu' axò serà un nòu pecat?
—Jò no puch fé cap dejuni.
—Aquesta escusa no 't val.
—¿Deu, que s' atura amb sa panxa?
—¿Amb aquestes mos trobám!
—Si m' ha d' absòldre, m' absòlga,
Des pecats qu' he confessat.
—T' absòldré; y per penitència
Dejunarás tot un any.
Meèm axí si à fé dijunis
Es téu còs s' avesará.

UN ATREVIT.

PETICIÒ.

Sr. President de la Societat anomenada LA JOYE IGNORANCIA:

IGNORANTÍSSIM SEÑÓ: Jò, Mèstre Grinos, petit d' España, sense cap creu; per havé pagat ses contribucions territorial, industrial, personal, faxina y costums y els *impuestos* y recárrechs de sal, cèdules, y demés premudes indirèctes; desiljant formá part d' aquesta societat que vòce ignorancia tan dignament presideix, li deman per favó que m' admeti còm à soci. Però còm sia necessari (perque sa Societat puga obrá amb plé coneixement de causa) es sèbre jò de quines egos surt, y si vench ó nó de ses arasses, quin pá m' assacía, de quants de punts me cals, quin dia fas fésta,

etc., etc.; vaiix à dirli es méus talents, ses méues costums, edat, religió, estat, pátria y domicili; y ademés de tot aquest cala-portal, es motius que m' induexan à formá part de tan aplaudida societat.

Primerament es méus talents son de tant de grau que sé coneixe y discerní un còvo d' un pané, una cadira d' un banch, un còssi d' un ribell, una rèya d' un picaròl y altres còses per l' estil.

Ses méues costums no son còm ses d' aquells que s' estiman més un pá d' un sòu qu' una vuytena, ni tampòch d' aquells que van de dos qui n' agafa quatre, deixant doblés à n' es nòu per cent per fé un favó à un amic, ó una corteira d' òrdi à torná amb blat; sinó de sa casta d' aquelles altres que son; dí sempre à n' es pá, pá; y à n' es peix, peix; trabayá segons es méu estat, estimá tothom perdonant injuríes, y podè es vespre anarmèn à jaure sense cap pès demunt sa méua consciència.

Edat: sa de Cristo després d' un any que s' en hagué pujat al Cèl, es à dí; tres cavayons y quatre garbes, tres gavelles y dos brins.

Religió: Sa Catòlica, Apostòlica, Romana p' es quatre costats y axò encara que m' hagués de costá sa pell des diumenges.

Estat: Fas fésta es dia 21 d' Octubre; y amb axò está tot dit. La veritat en es séu llòch.

Patria: Sa vila des glosadós, des progrès, des comèrs, des ví, des Teatro y des Vapor nòus, y des ferro-carril projectat.

Domicili: Es méu carré té un nòm molt llarch y envitricollat. Se compòn de tretze lletres, maldament qu' aquest número sia fatidich pe sa gent sàbia; comensa amb una P y acaba amb una A y per mitx té tota casta de vocals y varíes consonants que totes passavan per números entre es romans.

Motius per entrá: Es de podè fé fésta amb tots els altres sòcis es dia 28 de Dezemebre, per podè un dia goñá el Cèl.

Per lo mateix esper que me concedirà dita gracia y me farà escriure un diploma que m' acredít còm à vertadé Ignorant d' una sola *sòla*.

Man sempre *per omnia secula seculorum* à son servidó.

MESTRE GRINOS.

ESCENA NO SÈ QUANTES

DE SA COMÈDIA NO SÈ QUINA.

D. FRANCISCO, JUSEP Y MARCH.

JUSEP. Don Francisco, molt bòn dia.

D. FR. ¿Que tal, Jusèp?

JUSEP. Veureu pòt.

Venim de la pagesia

Per assuntos de s' atldt.

D. FR. ¿Sí? ¿Quin número va trèure?

JUSEP. ¿Que'm diria?
D. FR.° ¿Desèl?
JUSEP. U.
D. FR.° Però, ¿y que no voleu sèure?
Sèys.
JUSEP. Sèu. (A n' En March.)
MARCH. Sèch. ¿Soldat seguí!
D. FR.° Tens rahó. ¿Y que tal t'agrada?
MARCH. Des que tot s' Ajuntament
Digué: «En March de sa Porxada
Ha trèt ú,» bot de content.
JUSEP. ¿Y sa mare no més plòra!
D. FR.° ¿Y èl còm que tenga delit,
En March!
MARCH. Y en arribá s' hòra
M' en duan, y som partit.
JUSEP. ¡Ah, fyet! ¡que bé 't conformes!
¿Y no veus, desgraciad,
Que 'n demaná tú reformes
Haurás de seguí soldat?
D. FR.° Deixa 'l fé, que si à les hòres
No hey té mica de temó,
Jò t' ho assegur, March, llavòres
T' en penedirás milló.
MARCH (s' axéca) (¿Que fós soldat no voldrian!)
He dit qu' hey vaitx, y no mut.
(A pòch, pòch, m' enfloriran.
¡Ala, arregla 't, Jaume Brut!)
JUSEP. Vaja: ¡mir quina desgracia!
¡Ja m' en dú de sentiment!
Y à més que per fer'hi gracia
Li compr' es número cent.
MARCH. (Sis còrdes té sa guitèrra.)
D. FR.° Però, ¿per què fas axò?
MARCH. Perqu' à cap classe de guèrra
Tench ni tendré gens de pò.
JUSEP. Tant té sa vida avorrida....
D. FR.° Però, March, ¿perque no sèus?
JUSEP. Que per arribá à sa mida
Va alsá ses puntes des pèus.
MARCH. ¡Uey! A pòch, à pòch, mumpare.
D. FR.° ¿Qué?
MARCH. No 's cèrt axò que diu.
D. FR.° ¿Qu' es, March?
MARCH. ¿Qu' es?
D. FR.° SÍ. Còm es ara,
¿Quin, per dí axò, es es motiu?
¡Mira que molt ja t' en muntés!
MARCH. ¡Ell es cercá ses rahons!
¿Qu' ha d' aná à dí de ses puntes,
Si jò vaitx alsá es talons!
.....
Entra Fulano de Tal
Y parlant à té qui té
Diuen,... diuen,... (¡quin capsal!
Lo que deix dins es tinté.)

NAUJ ERTSEM.

XEREMIADES.

Aquests dies passats hey ha hagut balls y fresses y funcions de Teatro y de tot. L' IGNORANCIA que no vá de balls, no pòt dirnè rès, però vòl dí qualque còsa de lo qu' ha vist: uns pastorells que feyan à n' es carré d' es Molinés, que li agradaren ferm. Dirèu qu' axò de pastorells ja está per vist: ell no eran pastorells tot sòls, també derrera feyan una péssa ben hermosa y cantavan *duos* y *arias* y *coros* y hey havia música, y bona, y fins y tot ballavan una partida de pastós de lo més bé. ¡Ja val més aná à una

banda qu' hey fan de tot que no à veure quatre bots à un ball y à maretjarsè!

Bòna idèa tengueren es Directós de aquell col·lègi, perqu' axí s' aprèn devertintè se y se passa es temps des derrés dies bé y honestament y llavò encara quant acaban ténen una partida de confits y coronas y ramells que los han regalat els espectadós satisfets.

¡Axò son mèstres! ¡Y axò son atlòtes!
Los donám à tots s' enhorabòna, y que molts d' anys en pugèn fé.

* *

Varem essè atentament convidats per Don Llacinto Feliu y Ferrá per assistí à n' es ball de Máscares que celebrá sa societat *Circulo Mallorquin*.

Donám un milló de gracias à tan digne President, per aquesta fina atenció.

* *

Es dimecres passat anaren à prendre cèrra y à sentí aquella filosòfica mácsima: «*Memento homo quia pulvis es et in pulverem reverteris*» tots aquells y aquelles que manco necessitavan fé memòria d' aquesta veritat. Quatre véys ó véyes que no ballaren ni se desfressaren. No tengueu pò qu' hey vesseu *polls*, ni *polls*, ni *pollastres* d' aquells que miran s' assistència à n' es balls còm una de ses etsigències imprescindibles de sa bona societat moderna.

* *

Venturosament ses máscares postisses van desapareixquent de cada any à medida que s' homo adquireix *dignidad*; però à nòltros ignorants s' alegría qu' aquest progrés mos dona, no equival à n' es sentiment que mos ocasiona el veure que ses máscares de tot l' any, que no son postisses, van cada dia amb augment fins à n' es punt de qu' un homo avuy en dia ja no pòt respòndre d' un altre homo maldament l' haja vist neixe y fassa mitx sigle que 'l conèix y el tracta.

* *

—Tomeu: ¿Que diuen des carril, devés Sòlle?

—Homu, k' el farán.

—¿Que ja teniu ses dues mil accions?

—Ell no 'm necessitam kap. Akells señós de Barcelona nu més demanan ke lus dunem permís per ferlu á conta pròpi, y ja tenen es sí.

—¿Y es nòstro Alcalde qu' hey diu?

—¡Ah, fyet! Contan ke va pèrda sa carta en ke sa Compañia li demanava permís y.... no rès, llavò la trubá dins sa butxaca y tot está cumpòst. El farán. Dins akest mes han de vení cumissionats per parlá de s' assuntu.

—¿Y que ja teniu tēja abastament?

—¡Pel-la-llissa! ¿y per ke la vòls?

—Per fe corre sa *locomotora*.

—Auberkòch, ke no sabs ke crema carbó de pedra? ¿Ke ja t' han ensellat?

—Don Querques me deya qu' es carril no aniria à Sòlle en no sè que sa *locomotora* fés bullí sa caldera amb sa *teya* des sòllerichs.

—¡Pel-la-vera! li hagesses dit ke nòltros ja fa temps ke tayarem es pins per pucharí uliveres, y ke si akás, ja cremarem sa séva ke me pareix ben vèra y de bòn toix.

—¿Y axò des captá per dins Sòlle, còm es qu' heu han privat?

—Perke ja bastan es nòstrus pòbres. Enguañy, tot kuant cuhirèm no basta per pagá ses cuntribucions y enkaramus n' african. De Sòlle faltan més de dos mil homus ke s' en han anat à Fransa à cercá pá; de Furnalutx mes de dos cents cinquanta: moltes families ja s' hi han establít à Cètte, y s' hi campan bé.

—¿Y que no hey ha feyna?

—Cunsidera: es tixadós aplegan es trastus y diven à n' ets uperaris: «Deu te dó remey: no puch darte feyna;» y es demés menestrals fan lu mateix.

—¿Y ses autoritats que no fan diligències per remediá aquest desgavell?

—Si fos barayarsè per vòts, axò sí; però cercá mèdis per aliviá es pòble, no. Que pag y si no té k' es penj, deya aquell. Kuant es govèrn s' en temerà, à Sòlle no hey haurá ningú, perke ses dònnes també cumènsan à anarsen devés Fransa à cercá pá per mèdi des trabay.

—Axò va mal.

—Y tant mal, Guiem. Y lu pitjó ke tot lu ke 't dich es vè.

* *

Es rellòtge de sòl de sa fatxada de Santa Eulali, que creym qu' es un monument notabilíssim en es séu gènero y qu' per aquest motiu mereix un cuydado especial en sa séua bona conservació, té ses retxes bastant borrades, y casi no se coneixen desde sa plassa.

Bò seria que se reseñassen perque son molts els qui l' aprofitan, ajudats de ses taules de correcció entre es temps verdadé y es temps mèdi, per posá à punt es séus rellòtges de butxaca, ja que 'n Figuera devegades no va tan puntual còm deuría.

De passada bò seria també s' adressá sa velèta que té demunt, y no mos assemblarian amb aquesta part à n' es cementèri aquell de sa creu tòrta, qu' encara se tròba en ses mateixes de fá dos anys, apesá d' ets avisos de L' IGNORANCIA.

* *

Reproduhim es siguent anunci qu' hem vist aficat à un escanzell d' una Iglesia d' una vila:

«Qia perdut una colle de betos te pats do que vaxe e que ne fort de sentigo quere de le pau.»

* *

EPIGRAMES.

Una beata truhana
Deya amb gran devoció:
—En aquest còs meu traydó
May li don lo que'm demana.
Si veïtx que vòl dejuná
Una setmana cumplida,
Llavònses li fas menjá
Una porcella rostida

Un avaro fóra mida
Un dia va preguntá
A una atlòta etxarorida
Que vòlfa festetjá:
—¿Quantes botes congregiades
Tens p' es such de fogonèus?
—Ses que duch ara à n' es pèus
Y unes altres foradades.

Es un músich pòch despèrt
En Miquèl de s' escolá:
Ell es causa còm se fa
Des concèrt, un desconcèrt.

En Pere Juan des Call
A primé pís sempre está,
Però comensa à contá
De teulades en avall.

—¿Mèstre Gòri es fematé
Que deya ahí quant cridava?
—Que sens' honra se quedava
Sa familia y éll també.
—¿Y axò d' hont diantres vé?
—Perque tot heu confon, s' ase;
Y ara té es fiy que se casa
Amb sa fiya des fossé.

MESTRE GRINOS.

COVERBOS.

—¿Y L' IGNORANCIA encara tròba coverbos per estampá?

—Si, fiet. Axò es fruyta. Cada día en succeyeixan de nous.

—Pareix impossible.

—Si haguessem d' estampá tots es qu' arriban à ses nòstres oreyes n' hi hauria per deù fuyts diaris.

**

Escoltau axò qu' es històrich.

Una vegada se presentá un foravilé molt torpe à una botiga de fustés ahont trabayavan quatre ó cinch jovenòts que s' haurian rigut d' un mòrt; y amb aquella sencillés pròpia des séu caracte, digué:

—¿Voleu fé favó de dirme ahont viu per aquí mèstre Rafel Dogal?

—Jò no 'u sé; (li varen dí.) Aquí devant hey viu mèstre Rafel Cabestra.

—Axò mateix, (respongué es foravilé,) ija sabia jò qu' era còsa de s' ase, però no 'm recordava si era es dogal ó es cabestra!

Deix à sa consideració de cada qual ses riayes que féren aquells mossos de sa botiga.

**

Un pagès preguntá à un forasté de que se formava es vent.

Responguentli à sa pregunta, digué:

—Segun los filósofos es una exhalacion á manera de baho caliente, que se forma de las entrañas de la tierra.

Y es pagès digué:

—Per ventura será es baf des forn, quant pastan.

—No es esto, (digué es forasté.)

—Perque jò estava fent foch à n' es forn y à pròp de sa boca, y sense més ni pús, surt en gran impetu una llamarada de foch y em sacorrá tots es cabèys.

—¿Lo vès como se forma de las entrañas de la tierra? (digué es forasté.)

—Però vostè ha dit que no era esto, (contestá es pagès.)

Y es forasté tirant un llatinasso que sabia de quant era atlòt digué:

—*Diadema stellarum refulget in capite tuo.*

Es històrich.

**

Un señó qu' esperava certa visita secreta, digué à n' es séu criat:

—Mira, te pòses allá devòra sa pòrta y avises quant arripia sa persona; però entre tant, que no conega qu' hey estás apòsta; fé lo mateix que si no succehís rès.

Sa persona no va compereixe y es señó s' olvidá de sa centinèl-la y s' en va aná à jaure.

El dia siguent es señó quant se va axecá el va veure en es mateix lloch, y li preguntá:

—¿Que fas aquí?

Y ell li respongué:

—Señó, fás còm si no succehís rès.

CRIDA.

CALENDARI DE L' IGNORANCIA.

Es de forma americana y per setmanes, perque sia mes cómodo à n' els manestrals y pagesos.

Comensa es dia de Nadal perque sia bò per doná ses bones festes; y d'ú tot lo que duen ets altres calendaris, ménos alló qu' els ignorants no saben ni pòden sèbre per ara. També d'ú ses Coranthores de Ciutat, y efemerides, y noticies, y poesies, y coverbos, y endevinayes, y receptes de cuyna, y rebosteria, y que sé jò que més.

A n' es qui 'l compra se li regala al acte un pla de tota Mallorca.

Se ven à s' Administració des periòdich L' IGNORANCIA; à sa tenda d' els hereus de Don Gabriel Rotger, Cadena de Cort, núm. 41, Palma.

PREUS.—Un calendari..... Mitja pesseta
Una dotzena..... Cinch pessetes
Vint y cinch ..... Deù pessetes

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Una planxadora fà'midó.

SEMBLANSES...—1. En qu' hey ha retves.

2. En qu' es-borra.

3. En qu' están en-terrats.

4. En que té cermey.

XARADA.....—Ca-pòt.

PREGUNTES...—1. Sa llengo.

2. Una somera.

3. Un bòn consej.

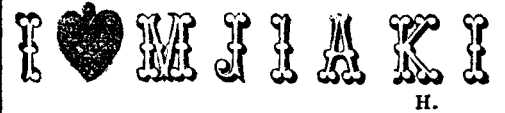
4. Quant plòu.

CAVILACIÓ....—Ballester.

FUGA.....—Amor. esborrat es es d' un rencgat.

ENDEVINAYA...—Es poys ó ses pussés.

GEROGLIFICH.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un gavaté à una araña?
2. ¿Y es puig de Sant Salvadó à n' es carrii?
3. ¿Y l' Iglesia de Santa Eularia à una cayera de hèyes?
4. ¿Y es Ministres à molts d' atlòts d' escola?

MESTRE GRINOS.

XARADA.

Sa primera es musical
Y sa segona també;
Y es tot es un animal
Que vòla de lo més bé.

BIEL.

PREGUNTES.

1. ¿Quina còsa es sa que val més, qu' apenes feym cas de pèdrerla, y per tornarla trobá mos dexarfam tayá un dí de sa má?
2. ¿Quí es que viu de mentides?
3. ¿Quins polvos son es millós per fé guapa una fadrina?

FEROSTAS.

CAVILACIÓ.

¡A ELLES, CANS!

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.
EN PEPET.

FUGA DE CONSONANTS.

.i.a .ue '. .ue .e .u.i.a.á .e .i.a.
UN BUÑOL FRANCÉS.

ENDEVINAYA.

Jò fas comarcas ditxoses,
Don à moltíssims la mòrt,
De fruytes n' umplech un hòrt
Y un jardí de flòrs hermoses.

J. B.

(Ses solucions dissapte qui vé si som cius.)

10 FEBRÉ DE 1883

• Estampa d' En Pere J. Gelabert.